

der fældes over vore Soldater, er saa retfærdige, som den jordiske Retfærdighed formaar at være.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder. Det er i og for sig heller ikke let i faa Ord at gøre Rede for Enkelthederne overfor dem, som maaske ikke har den borgerlige Retsplejes mange Paragraffer saadan i Hovedet, at de kan danne sig et Billede af Forslaget, naar de læser de mange Henvisninger til den borgerlige Ret, der findes. Ogsaa jeg vil udtale det Haab, at de faa Uoverensstemmelser, der er imellem det Standpunkt, som Flertallet i Kommissionen indtog, og det Standpunkt, som Mindretallet indtog, vil kunne udjævnes ved en kort Udvalgsbehandling. Jeg skal kun udtale min Paaskønnelse af, at Ministeren har fulgt Mindretallet paa de Punkter, hvor der har været forskellige Opfattelser indenfor Kommissionen. Det kan jeg naturligvis kun være glad for, da jeg hørte til Mindretallet. Jeg haaber, at det skal kunne lykkes ved Udvalgsbehandlingen at komme til det Resultat, at den Opfattelse, Mindretallet har gjort gældende, er den, der bør raade.

Jeg kan altsaa tilsige mit Partis fulde Tilslutning til Lovforslaget. Vi er rede til at tage det ganske uforandret, saaledes som det foreligger, og for vor Skyld er Udvalgsbehandling ikke nødvendig. Vi glæder os over, at Forslaget er blevet forelagt, og til, at se dets Gennemførelse i Praksis. Jeg skal derfor slutte disse faa Bemærkninger med varmt at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og saa vidt muligt uforandret Vedtagelse i dette Ting.

Slengerik: Ved det foreliggende Lovforslag er der maaske naaet mere, end jeg én Tid havde turdet haabe. Det var det radikale Venstre, der i et af Kommissionens første Møder fremsatte Forslag om at afskaffe de militære Domstole. Den Gang Forslaget første Gang fremkom i Kommissionen, tør jeg ikke sige, at det fik nogen stærk Støtte i Almindelighed. Jeg indrømmer, at man fra Socialdemokratiets Side uforbeholdent gav sin Støtte til det af det radikale Venstre fremsatte Forslag. Det var i Foraaret 1918. Men da Forslaget i Efteraaret 1918 igen kom frem, efter at Kommissionen i en længere Tid ikke havde holdt

Møde, var det ikke vanskeligt at vinde Anklang hos saa at sige alle Kommissionens Medlømmere. Jeg tør maaske gaa ud fra, at denne forandrede Stilling noget havde sin Aarsag i, at i Mellemtiden havde det militære Sammenbrud i Tyskland fundet Sted. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg opfatter det som glædeligt, at ogsaa Medlemmer af konservativ Anskuelse er i Stand til og ved denne Lejlighed viste, at de var i Stand til at lære af det, som gaar for sig ude omkring os i den store Verden. Jeg skal ogsaa sige, at den Motivering, man fremsatte den Gang, da man fra konservativ Side i Kommissionen sluttede sig til Forslaget om at afskaffe de militære Retter, glædede mig i høj Grad. Man sagde nemlig fra den Side, at Spørgsmaalet var ikke, om der altid var truffet de eneste rigtige Afgørelser ved Krigsretterne, eller om Dommene altid var fuldt retfærdige. Spørgsmaalet var, hvorvidt den Retspleje, vi paa det omtalte Omraade havde her i Landet, havde Tillid hos Befolkningen eller ikke, og man indrømmede fra konservativ Side, at naar en Retspleje mangler Tillid hos den almindelige Befolkning, bør den forandres. For en hel Del Aar siden var det saadan, at naar en Dom var fældet, var den retfærdig i Kraft af, at det var en Domstol, som havde fældet den. Ja, den dømte havde Lov til at bande sine Dommere i tre Dage efter Dommen, men mere var der ikke at gøre ved den Ting. Man forlangte ikke, at alle skulde være tilfredse med Dommen, i hvert Fald ikke, at den dømte skulde være det. Senere har det været saadan, at der i Befolkningen har været Ønske om, at hele Rettergangsmaaden, Proceduren, gik for sig paa en saadan Maade, at man fra Befolkningens Side kunde være paa det rene med, at Retten for Domstolen blev plejet paa rette Maade. Det er et stort Fremskridt, at man er kommet saa vidt, og at man gennem den Retsplejereform, der er gennemført, ogsaa har faaet det indført her i Danmark. Der vil blive mere Tillid til Domstolens Afgørelser og det er det bærende i et Land, naar der skal udøves Retspleje, at Befolkningen har Tillid til den. Jeg tror ogsaa, man vil faa mere Tillid til den Retspleje, der nu skal udøves, hvor der er Tale om at paatale militære Forseelser, end man hidtil har haft til de militære Domstole. Nu bliver det herefter saadan, at enhver Sag, i hvilken der skal